

הטיסה נותנת לילדים שליטה על החיים שלהם

כשרס"ן יניב קלעי ביקש להנציח את זכרו של אביו הרצל ז"ל, מכונאי מוטס שנהרג במלחמת לבנון הראשונה, היה לו ברור שהוא הולך על פרויקט שמשלב תעופה וילדים ✕ כך נולד הרעיון של "טייסת 325" - סימולטור טיסה לילדים בבית החולים שניידה, שמופעל על ידי מתנדבים מחיל האוויר ✕ "כשאתה רואה ילדה על כיסא גלגלים ובלי שיער מגיעה בשיא ההתרגשות, ומדברת עם מתנדב על טיסות ולא על מחלות, אתה מבין שעשית משהו טוב בעולם"

בתיחן אפשטיין | צילומים: אפרת אשל

ברוכים הבאים ל"טייסת 325" - טייסת שמורכבת מסיימולטור טיסה אמיתי ויקרתי במרכז שניידה לרפואת ילדים, שמעניק ליושבים בו חוויית טיסה אמיתית במשך כחצי שעה. טייסת שגולדה לזכרו של הרצל שי קלעי, אביו של יניב, שנהרג לפני 40 שנה, במלחמת לבנון הראשונה. טייסת שכולה חלום של יניב, שרצה להנציח את אביו בדרך מיוחדת.

"בואו לטוס ולהבריאו", כתוב במסדרון המוביל אל הטייסת, ומבריל בין מסדרונות המחלקות הלבנים למתחם של עמותת "ילדים שלנו" בשניידה. רובי ענק, לבוש סרביל טיסה וכובע טייס, מקבל את פני הילדים בחדר ההמתנה, שעל קירותיו הצבעוניים תמונות של כמעט כל מקום בעולם שאליהם נבחרו לטוס - החל ממגדל אייפל בפרו וועד לפסל החירות בניו יורק. על שולחן קטן לצד הסימולטור מונחות הפתעות לילדים: ביטאוניס של חיל האוויר, צמיד גומי כחולים שתרם חבה, עטים שקנה סבא של יניב. הכל למען הנצחתו של הרצל.

יניב קלעי מוביל אותנו אל כיסא משרדי ומולו שלושה מסכי מחשב גדולים. "אתם תראו", הוא מרגיע אותי ואת הילדים שסייביבנו. "נדבר כמה דקות, תקבלו הסבר קצר על המטוס ועל הפעלתו, ואחר כך אתם תטיסו את המטוס. זה הרבה יותר פשוט מאיך שזה נשמע".

זה לא באמת פשוט, אבל כמה דקות אחר כך אנחנו ממריאים. מושכים ידית כחולה וידית אדומה, מכוונים את ההגה אל נקודה המסמנת את קו האופק בשמיים, וכשרעש הגלגלים השועטים על מסלול ההמראה שוכך, והם לכאורה מתנתקים מהקרקע - אנחנו כמעט מרגישים את הלחץ הזה באזניים ובשטן שלעיתים מתלווה להמראה. מעלינו תקרת חדר, סביבנו חלונות וקולות ילדים צוחקים, אבל מולנו, על שלושה מסכים, פרוס העולם כולו, כולל צילו של המטוס שהולך ונעלם ככל שאנחנו ממריאים גבוה יותר.

”

israel-hayoum#no-reply@hayoum.com

”כשהתחלתי את הפרויקט, עוד לא הבנתי את הפוטנציאל שגלום בו עד הסוף. לא הבנתי שיכול להיווצר כאן קשר אישי בין אנשי חיל האוויר, שמסבירים על פעילות הסימולטור, לבין הילדים. לא ידעתי איזה ערך מוסף יהיה לזה, מעבר לכיף”

israel-hay

”הרגשתי את כובד האחריות”. רס"ן יניב קלעי בחדר הסימולטור בשיידר

צילום: דבורת שוידר

טסים בסימולטור. "אפשר לקבל תמונה מלאה של כל מה שקורה סביבך: הצל של המטוס, מכוניות בכבישים וסירות בים, ואפילו עננים וגשם"

“אני חושב שכשהתחלתי את הפרויקט, עוד לא הבנתי את הפוטנציאל שגלום בו עד הסוף”, אומר יניב. “לא הבנתי שיכול להיווצר כאן קשר אישי בין שני אנשי חיל האוויר, שמסבירים על פעילות הסימולטור, לבין הילדים. לא ידעתי איזה ערך מוסף יהיה לזה, מעבר לכיף של התחושה שאתה מטיס מטוס”. כל חייו גדל יניב על הוויכוח של אביו, ובחלוף השנים גם התגייס בעקבותיו לחיל האוויר. עד היום הוא משרת בחיל, וכך גם מצליח לחבר בין ילדי בית החור לים למתנדבי הסימולטור, אנשי חיל האוויר בעצמם, חלקם אפילו משרתים כיום בטייסת שבה שירת אביו. “היום אני יודע להגיד שהטיסה הוו נותנת לילדים המון, ובעיקר תחושה של שליטה על החיים שלהם. הרי בבית החולים הם מאבדים שליטה. שולחים אותם לבדיקות, לגיתוחים, אין להם הרבה ברירות אלא לעשות מה שאומרים להם. וכאן, גם אם מדובר רק בחצי שעה, יש להם שליטה. וזה מדהים”.

“יצא לחלץ נפגעים”

הוא בן 40, נשוי לליאור (36), ואב לשלושה. כיום הוא גר בתל אביב, אבל בילדותו גדל בבאר שבע. סבא שלו, עובדיה קלעי, היה מנהל בנק בכיר וסבר מועצת העיר. עד היום, 91, הוא עוסק בפעילויות התנדבותיות בעיר, ומכון כיו"ר יד לבנים.

אביו, הרצל שי קלעי ז"ל, היה הבן הבכור מבין שלושת ילדיהם של עובדיה ובתיה. יניב מכיר את אופיו הטוב ורוחו הנעימה (“הוא היה איש צנוע ושקט שאהב לקרוא מנעט ספר ביום”) רק מהסיפורים של סבא עובדיה, סבתא בתיה ואמא זמירה. ביום הראשון של המלחמה, 6 ביוני 1982, טס הרצל, ששירת כמכונאי מטוס, עם ארבעה אנשי צוות נוספים לחלץ נפגעים מנכסיהם שברדום לבנון. בדרך נפגע המטוס שלהם מאש מחבלים, וכל אנשי הצוות נהרגו. הרצל, שלאחר מותו הועלה לדרגת רס"ן, היה 31 במותו.

יניב היה אז תינוק בן שבעה חודשים, בן יחיה רק שנים לאחר מות אביו, כשכבר היה קצין בחיל האוויר, גילה את הפרטים על נסיבות מותו. “בהתחלה ידענו רק מה שסיפור המשפחה שלי. שהיה אירוע והמטוס הופל, ואף אחד לא שרה. התקופה שבה הוא נהרג היתה תקופה שונה, שבה לא מסרו הרבה מידע, ולפני עשור ועודת חקירה על כל אירוע כדי לדעת בדיוק מה קרה. “היום אני יודע קצת יותר פרטים, כי אחרי שחי ורתי מקורם קצינים חיפשי עור מידע על התאונה של אבא שלי. גיליתי שהמטוס יצא לחלץ נפגעים, גיליתי שהוא לא הופל במקרה, אלא שמדובר בטעות במפת הקוד שהיתה לצוות, שגרמה לכך שהם הגיבו עו לנקודה לא נכונה, ונחשפו בטעות. כל הפרטים האלה לא היו ידועים.”

“אותי מאוד עניין לדעת מה קרה שם, והופתעתי בעיקר כי חשבתי שהמשפחה לא ידעו שהיה מדובר

אביו של יניב, הרצל שי קלעי ז"ל. “לא התביישתי”

בטעות מאוד ספציפית. כשסיפרתי את הפרטים האלה למשפחה שלי, הם פחות הופתעו. מבחינתם האירוע כבר היה ואין מה לעשות עם המידע הזה”. יניב לא זוכר את אביו, ומכיר אותו רק מסיפורים, אבל כבר כילד הרגיש את הצורך לקבל על עצמו יותר אחריות, למלא את החוסה. “אני אמנם לא מכיר משמו אחר, כי נולדתי לסיטואציה שבה אבא לא נוכח, אבל בדיעבד הייתי מאוד בוגר כבר בגיל מאוד צעיר. לאמא שלי לא היה עם מי להתייעץ, אז מגיל צעיר היא היתה מתייעצת איתי. למשל, על משכנתא, על קניית רכב וכדומה. אני ממש זוכר שלא הבנתי כלום במשכנתא, אבל רציתי לעזור אז למרתי את הנשוא. ותמיד הייתי סוליט. התקשתי לעשות דברים בעי צמי, כי זה מה שהכרת.”

“היום אני יכול להגיד שכנראה זה גם משפיע על חיי המשפחה שלי. כאדם בוגר, קשה לי לראות סרי טואציות של מריבות בין אחים או בין בני זוג. הרי אצלי לא היה את זה. היינו אני ואמא והוו”. כשהיה בן 14, עברו יניב ואמא לתל אביב. “אני מניח שאמא רצתה קצת שינוי, ותל אביב היתה הוד מנוח עברו ועבורה. מבחינתי זה היה שינוי גדול. זה לא היה רק לעזוב את באר שבע, אלא את העיר שבה גדלתי ובה היה מפעל הנצחה גדול לאבא שלי. המשפחה שלי תרמה אמבולנס על שמו של אבא, והשכונה שבה גרים סבא וסבתא שלי נקראת שכונת רמות הרצל קלעי. במרכזיה יש גם אנדרטה עם גן לזכרו. אני ממש זוכר איך הסרתי את הלוח מהשלט עם השם שלו, כשהייתי בן 8. שנים לאחר מכן, כשהגן והשכונה שופצו, הבן שלי הסיר את הלוח מעל השלט החדש, גם כן בגיל 8.”

“באותם ימים היה פחות נפוץ להיות ילד בלי אבא. לא התביישתי בוה, אבל לא הייתי מרבר על זה הרבה. מאז שהתגייסתי אני חושב שהיה לי יותר קל לדבר על זה שאין לי אבא, כי הייתי חלק ממשפחה חיל האוויר, ששם הוא גדל”.

על הביטוי הזה, “משפחת חיל האוויר”, חוזר יניב בגאווה כמה פעמים. הוא פורש את שתי ידיו לצדי דרים, ומניח סדרה רמיזנית על ראשו. “כשהייתי בן 8 הגיעו אלינו כמה קצינים מהטייסת עם קסדה שיש צקו במיוחד כרי שתתאים לראש של ילד, נתנו לי אותה והטיסו אותי ממצרים לצפון, ובחזרה. זה היה סופר מרגש ומיוחד מאוד. באופן כללי היה לנו קשר מאוד טוב עם הטייסת של אבא שלי, בעיקר כסבי ימי זיכרון והגים. היו מזמינים אותנו לאירועים של הטייסת, ועורכים אירועים מיוחדים עבור המשפחות.

“פרסמנו בכמה קבוצות ווטסאפ ופייסבוק של החיל, והתחילו להגיע תגובות שבהן שיום בסימולטור נותן המון לשני הצדדים. הטייס מתנדב במה שהוא אוהב, והעבודה עם הילדים מעצימה אותו לא פחות מאשר את הילדים”

“כילד תמיד שיחקתי בסימולטורים בבסיס, ובמהלך השנים למדתי להכיר פיתוחים של סימולטורים. כשנחשפתי בסימולטור זהה, שמדמה בצורה מושלמת גם את המטוס וגם את הסביבה החיצונית, הבנתי שמצאתי דרך להנציח את אבא שלי”

“אולי זו הסיבה שתמיד היה לי ברור שאתגייס לחיל האוויר. לא רק בגלל אבא שלי, אלא גם בזכות האהבה הגדולה שפיתחתי לטייסת ולמטוסים. מאוד רציתי את זה, וכשהתקבלתי לחיל זו היתה נקודה משמעותית בחיי, כי היה לי חשוב להיות בתפקיד משמעותי ואיכותי”.

יניב התגייס בינואר 2000, ושירת תחילה כפקח טיסה. עם השנים התקדם לתפקיד מפקד מגדל פיקוח בבסיס פלמחים, והיום הוא רס"ן בקבע ומשרת כמפקד פנים בחיל האוויר. במהלך השירות למד לתואר ראשון שון במינהל עסקים ומימון במרכז הבינתחומי, לתואר ראשון נוסף במשפטים, לתואר שני במינהל עסקים ולתואר שני נוסף בבקורת פנים – לטובת תפקידו כיום. בשנת האחרונה גם התחיל לימודי טיסה אוד רמת. גם את אשתו, ליאור, הכיר בחיל ב-2007, שם שירתה כקצינה בשירותי הורכבה. הם התחתנו לאחר כשנה וחצי.

“כשכל החברים שלי התחילו להשתחרר מהצב, בא אני נשאיתי. הייתי בן 24 בערך, עם המון אהב ריות. הרגשתי שיש לי חובה מוסרית כלפי אבא שלי להישאר בחיל”.

“כאילו הם באמת בשמיים”

20 שנה אחרי שהצטרף רשמית למשפחת חיל האוויר, הרגיש יניב שיש לו חובה נוספת – להנציח את אביו. “בעשור האחרון התחלתי לרוץ חצי מרתונים, והרפסתי על חולצות ריצה את הסלוגן RUN WITH IT לזכרו של הרצל שי קלעי”. התרגום לרוץ עם הו’ מקבל משמעות כפולה – גם לרוץ עם החולצה, וגם להעביר את המסר הלאה. חילקתי את החולצות להרבה מכרים וחברים, והם שולחים לי תמונות שלהם רצים בכל מיני מקומות. זה נחמד, אבל תמיד הרגשתי שזה לא מספיק. שאני צריך לעשות יותר”.

“אני מרגיש שאין מישהו אחר שיעשה את זה. סבא וסבתא שלי כבר מבוגרים, וגם אמא שלי, ואני רוצה שהילדים שלי יתחנכו על מי שהיה סבא שלהם”. הוא מצביע על שלט הנצחה מוזהב מעל מסכי המחשב, שעליו הרוט שמו של אביו. “אני מאוד מות רגש כשילד בא לכאן ורואה את השלט הזה, שהכינו בשנייה או עונג צמיר שעליו כתוב שם הטייסת. זו בדיוק הסיבה שאני עושה את כל זה, בשביל הילדים האלה, ובשביל הילדים שלי. אם אבא שלי לא נמצא שם כזי לאסוף אותם מבית הספר והגן או לבקר ולשחק, לפחות שיכירו אותו דרך הסיפורים והפרויקטים”.

צילום: דבורת שפירד

ומדברת עם מתנדב על טיסות ולא על מחלות, אתה מבין שעשית משהו טוב בעולם. המדריך שאל אותה לאן היא רוצה לטוס, והיא ביקשה לנוי ירוק ואפילו זיהתה את המקום המאוויר ואת פסל החירות, והיתה מאושרת כשהצליחה לנחות. עמדתן כאן מאחוריה עם כמה מתנדבים, וכולנו הולגו רמעות. אפילו אני." היום יש לו קבוצה של כ-50 מתנדבים מכל הקשת האווירית, חלקם אפילו כבר בגמלאות. בצוות המי דריכים גם חילית בשירות סדרה, שמשרתת כמדריי כת סימולטור. בין המתנדבים שמור מקום של כבוד לאנשי טייסת ציפורי המדבר 123, שבה שירת אביו. צוותה פנייה למפקד הטייסת, והתקבלתי בודעות פתוחות. גם מפקד בסיס פלמחים, תא"ל עומרי דוח, הגיב לפנייה שלי, הציע עזרה מהבסיס וביקר פה בית עם מפקד חיל האוויר לשעבר, האלוף עמי קם נורקין".

מהיכן הרעיון לקרוא לסימולטור "טייסת 325"? "זה סיפור קצת מצחיק", מגלה יניב. "בהתחלה בחאתי את המספר כי זה השם של אבא שלי בגני מטריה. אחר כך הבנתי שזה גם היה שם היחידה הראשונה של חיל האוויר, שקמה כדי לקלוט את ילדי העולים ולטפל בהם. ואז נוצר משהו שמשלב בין עשיית משהו טוב בשביל ילדים, לבין אבא שלי. וזו המטרה שלי".

לפחות פעם בשבוע הוא מגיע לכאן, לקירות הכי חולים שעליהם סמל הטייסת לזכרו של אביו. מכשיר מדריכים, מדריך את הילדים בעצמו, קוטף את הפירות שהחלים שלו מייצר. "אני באמת מתרגש בכל פעם שאני הולך במסדרון הזה", הוא נבוך. "אני חושב שזו הנצחה יפה, וגם תזכורת לשילוב ידיים בין כל כך הרבה גורמים כמו האנשים שתרמו כסף לפרויקט, בית החולים והמתנדבים מחיל האוויר הסימולטור פועל במתחם ובמסגרת של עמותת 'ילדים שלנו' בשניידה מנהלת העמותה, הלית, גלעד, מאוד האמינה מניזם. כל מי שהיה יכול – תרם לדבר הזה. אפילו התמונות פה על הקיר הן עודפים מהבסיס שלי".

"יש יותר מ-100 אנשים שמרגישים שותפים לדבר הזה, והם בעצמם שגורמים של הפרויקט. לאחרונה פנה אלי טייס מסוקים שמתנדב פה, וסיפר שכל הסדרים בטייסת רוצים לבוא. זה מדהים בעיניי". בכל כמה שבועות מוציא יניב ערכון לתומכים של קמפיין גיוס ההמונים, ומשתף אותם בחוויות מהסימולטור. ביקור מפקד חיל האוויר, ילדה חולת סרטן מטיסה מטוס, הכשרה של סגל מדריכים חדש. "בכל פעם שאני רואה את הילדים בטיסה, זה ממלא אותי. יש כאן הרבה ילדים מטופלים אונקולוגיים, ילדים מטופלים בריאליזיה, ילדים שכל היום מתעסקים במחלות, והנה מקבלים חצי שעה של טיסה. כל ילד מעל גיל 9 מבית החולים יכול ליהנות מהסימולטור".

"זה לא טריוויאלי לפנות חדר שלם בבית חולים בשביל חלום, וזה מה שעשו כאן. יש בינינו חלוקה, אני מבין את המתנדבים והם מביאים את הילדים", הוא צוחק. "אבל אני בטוח שיש גם אמון הרדי מאוד חזק ביני לבין בית החולים והעמותה. שניידר היו החלוצים הראשונים שאפשרו לכל הרבר הזה לקרות. 'עדי היום, כשאני יושב בחדר הזה, אני לא מאמין שזה קרה. מבחינתי זה היה רק רעיון נועז, שהפך לנו שמו מאוד גדול. לאחרונה פתחתי קמפיין גיוס כספים לפרויקט דומה בבית החולים דנה לילדים באיכילוב, וגם שם הכסף גויס מהר מאוד, בתוך פחות משבועיים. 'בסופו של דבר, לא קל להיות בבית חולים לילדים. המהשבה על ילד חולה כרוני שוברת את הלב. אבל יש משהו מאוד מעורר בדיעה שילד שלא רצה להגיע לבית החולים כי נמאס לו מברדי קות וטיפולים, מסכים לבוא כי הוא יודע שאחרי כל הבריקות הוא הולך לטוס בסימולטור. מבחינתי זה אומר שהצלחנו".

batchene@gmail.com

רבאל בן 9 טס בסימולטור. "בכל פעם שאני רואה את הילדים בטיסה, זה ממלא אותי"

מבצעים. ובאמת, במהלך העבודה שלי פה, עם בית החולים, נחשפתי לתרבות ארגונית שמזכירה את חיל האוויר בכל מה שקשור למציאות, עמידה בוד מנים וקידום פרויקטים. וזה עוד לפני שמדברים על הטיפול בילדים".

הוא מצביע על קיר צבוע בכחול שבמצא בחלקו האחורי של החדר. "כשהגעתי לכאן, באוגוסט 2021, לא היה כאן כלום. לא היו תמונות, צבע, חיים. כל החדר הזה היה מחסן. עכשיו דחסו את הציור מאחורי הקיר הזה, וכל החלל שנותר הוא שלנו".

איך הצלחת לשכנע אנשים נוספים מהחיל להי תגיים לפרויקט?

"פרסמנו בכמה קבוצות ווטסאפ ופייסבוק של החיל, והתחילו להגיע מתנדבים שהבינו שיום בסימולטור נותן המון לשני הצדדים. הטייס מתנדב במה שהוא אוהב, והעבודה עם הילדים מעצימה אותו לא פחות מאשר את הילדים".

"בשונה מכל מיני פרויקטים למען הקהילה שהי חיל עושה, כמו שיפוצי מבנים או חלוקת מזון, שכי בדרם במקומם מונח, הפעילות בטייסת הזו מעצימה את הטייסים בצורה שונה. הטייס המדריך יושב עם הילד, ומסביר לו איך לשמור על קו אופק ולעשות פנייה ימינה או שמאלה, ואיך עובר מטוס. זה מדהים, והטייסים תמיד מבקשים לבוא שוב".

הוא זוכר עד היום את הילדה הראשונה שישבה בסימולטור, רבורה לאה. "כשאתה רואה ילדה על כיסא גלגלים ובלי שיער מגיעה בשיא ההתרגשות,

קשה לרגש אותה. הוא כבר איש צבא ותיק, שממעט לחשוף את הגשותיו. אבל כשהוא מדבר על הסימולטור, נדלק אצלו הניצוץ הזה בעיניים וטון הדיבור קופר לנלחב, כאילו הוא שוב יניב בן 8 שמקבל הסדר מיוחדת וטס בשמיים.

"בתור ילד תמיד שיחקתי בסימולטורים שהיו בבסיס, ובמהלך השנים למדתי להכיר כל מיני גרי סאות חדשות ופיתוחים של סימולטורים. כשנחשפתי תי לסימולטור הזה, שמדמה בצורה מושלמת גם את המטוס וגם את הסביבה החיצונית, הכנתי שמצאתי את הדרך להנציח את אבא שלי".

"תראו", הוא מתרגש, "זה מדהים. את יכולה לראות כאן אפילו את הנוף, לקבל תמונה מלאה של כל מה שקורה סביבי: הצל של המטוס שמסתובב מתחתיו, מכוניות בכבישים וסירות בים, ואפילו עננים או גשם. וכל זה כשהוא מרמה בצורה מושלמת את המטוס והמכוונים שלו".

"כשראיתי אותה, השבתי לעצמי מי לא יכול ליהנות מטיסה אמיתית, וחשבת על ילדים חולים בבית חולים. החלטתי להביא סימולטור כזה לבית החולים ולאפשר לילדים לחוות טיסה, כאילו הם באמת בשמיים".

"כל מי שהיה יכול - תרם"

את הכסף לרכישת הסימולטור, 10,000 שקלים, גייס יניב בקמפיין גיוס ההמונים באתר GIVE BACK. "הגדרתי את היעד לסוף הגיוס לארבעה חודשים, מתוך מחשבה שאם יהיה חוסר אשלים את הכסף מכיסו. אבל אז קרה משהו מדהים: הקישור רץ כמו אש בשדה קוצים בין כל טייסות חיל האוויר, עבר מפה לאוזן, רץ ברשתות החברתיות, והגעתי לכל הסכום בתוך 24 שעות".

יניב אחר הייתי מאוד גאה ונרגש ושמה, מצד שני זה קצת הלחץ אותי. פתאום הרגשתי את כובד האחריות שיש לי על הדבר הזה. קצת פחדתי, כי הרי חזק מרעיון לא היה לי כלום. וזה מה שדרוף אותי לקדם את זה במהירות. לא הייתי מוכן לקבל מצב שבו הפרויקט הזה, שהמוני אנשים השקיעו בו ייכשל. הבנתי שאנשים נתנו לי כסף באמנות כדי לממש חזון שלייה, והבנתי שאני חייב להוציא את זה לפועל מהר".

יניב החליט לקחת את הפרויקט צעד קדימה: בחזון שלו ראה חדר סגור, שמאפשר להתנתק מאווירת בית החולים, ושבו הילדים הופכים לטייסים. "החלטתי שהפרויקט הזה יהיה יותר מסימולטור שהילדים גם יקבלו שיעורי טיסה ויתוו המראה נבחרת וכדומה, אבל שגם ייווצר קשר בינם לבין הטיסה והמדריכים. "עברתי בין כמה בתי חולים, וכשהצגתי את הרי עיון למנהלת בית החולים שניידר לילדים, ד"ר אפרת ברון-הרלב, היא אמרה לי 'ברור לך שזה צריך להיות כאן'. היא סיפרה לי שגם היא אשת חיל האוויר בעברה, ושירתה כקצינת מבצעים בטייסת

צילום: דבורת שפירד

יניב עם מנהלת שניידר, ד"ר אפרת ברון-הרלב, ומפקד חיל האוויר לשעבר עמיקם נורקין. "שילוב ידיים"